

שעות היום חלפו במהירות. רבי אהרן הרויח כמה דינרים, כמדי יום, ואחר נעל את חנותו ושב אל ביתו. להמשיך בסדר יומו.

הוא לא שחך להתעניין, ביני וביני, אצל סוחר המרגליות שהכיר. האם יחפצו לקנות מרגלית יקרה ומיוחדת מסוגה.

הבירוק לא הושלם, והוא הבטיח לעצמו להמשיך בכך למחרת היום. ואז, למחרת. בעודו צועד אל השוק, בשעת בוקר מאוחרת כדרכו, הבחינו עיניו בהתקהלות חריגה בפתח בית המלון. אותו בית מלון בשמו נקב הערבי אך אמש, בהיותו בחנותו הקטנה.

"מעניין מה אירע כאן", הרחרר רבי אהרן לעצמו ונעצר. הוא הבחין באחד מפקידי המלון, כשהוא עומד על שרפרף, ליד שולחן קטן, עליו מונחים כמה בגדים וחפצים, ומנהל מכירה פומבית.

"מה זאת?" שאל את אחד העומדים לצידו.

"אה", השיב הלה. "איש זר הגיע אל המלון לפני כשבוע, התאכסן שם, אכל ושתה, ובלייל אמש אחזו השבץ והוא מת במפתיע".

"עתה מוכרים את בגדיו, לכל המרבה במחיר, על מנת לכסות בהם את הוצאות שהותו של האיש בבית המלון", חתם הזר מבלי לגרוע את עינו מפקיד המלון.

ליבו של רבי אהרן הלם בחזקה. ממקום עומדו יכול היה להבחין היטב בתרבוש האדום שעל השולחן.

התרבוש היה מוכר לו, מוכר היטב...

ברגע הראשון היה בטוח. כי המרגלית נתגלתה ונלקחה בידי פקיד המלון. אבל ברגע השני התעשת.

"וכי אילו היו הפקידים מגלים את מכרה הזהב שבתרבוש. האם עדיין היו מצווחים ברחובה של עיר במטרה להרויח כמה פרוטות על הבגדים המשומשים?" הרחרר.

הוא נדחק בין ההמון, משתדל להסתיר את התרגשותו, כשילגוד עיניו מטרה אחת – לרכוש את התרבוש האדום.

לא הייתה זו מלאכה קשה במיוחד. מעטים התעניינו בבגדיו של המת, והתרבוש – הדחוי מעט – לא עשה רושם רב על הקונים. וכך, כעבור רגעים אחדים, מצא עצמו רבי אהרן צועד אל עבר חנותו. כשתחת בית שחיו כספת בדמות תרבוש.

רבי אהרן הגיע אל החנות, הרים את תריס הברזל, נכנס פנימה והגיף את הדלת אחריו.

כשליבו הולם בעוז. החל ממשש בין קפלי בטנת התרבוש, עד שחש כי אצבעו נתקעת בחפיץ נוקשה כלשהו.

הוא לא היה צריך להעלות את האור על מנת להבין, כי באותו הרגע נפל דבר בחייו.

בורא העולם מנהיגו העלהו מבירא עמיקתא לאיגרא רמא, והפכו מאדם המתייגע על פרנסתו לעשיר מופלג.

וכעבור שעה קלה, כאשר הציג בפניו רעייתו המאושרת את המרגלית, ערך בפניה חשבון פשוט.

"הלא אילו הייתי משכים קום בבוקר למלאכתי ויוצא אל השוק, לא הייתי חולף על פני בית המלון בשעת המכירה, וקרוב לוודאי כי התרבוש היה מתגלגל לידיים אחרות, או מושלך אל ערימת האשפה, אמר.

"הא לך, כי המקיים את התורה מעוני – סופו לקיימה מעושר!" זהרו עיניו בניצחון. ניצחון שעת לימוד תורה על עוד שעת מסחר.

הודעות מרכז "Shai for Zion" פתוח בימים: א - ה פלא... 052-5079555

לוח שנה

לידיעת הציבור הקדוש בגלל עלויות בהדפסת לוח השנה, לא יחולק לוח חינם.

כל המעוניין בלוח צריך לרכוש את הלוח.

כמו כן אפשר לרכוש לוח שנה בצורת מבלה על דפים בגודל A4.

הרכישה אצל יובל פרטובי

העלון לרפואת והצלחת יוסי ביטון הבעלים של "אביזרי הגולן" וכל משפחתו ישלם ה' פעולו אמן

יוסף חסדי ורחל

נערך ויוצא לאור ע"י "חסדי יוסף ורחל" [בהשתתפות כולל "חוני המעלה"]
 העלון לע"א מורי ר' יוסף בר אסתר סויסה ז"ל שנלב"ע ביום י' סיון התשנ"ב
 ואימי מורתי רחל בת איז'ה סויסה ע"ה שנלב"ע ביום כ"ז מרחשון התשע"ז

מתפללים

שבת כ"י אלול ה-תשפ"א
פרשה: נצבים
 הפטרה: **שוש אשיש**
 המולד ליל שלישי
 בשעה: 24:27 ו - 11 חלקים

הדלקת נרות - 18:42
צאת השבת - 19:32
ר"ת: 20:20

הדלקת נרות בשבת הבאה **18:32**

נצבים	שחר	ערב
5:03	5:09	5:09
5:10	5:16	5:16
6:19	6:23	6:23
12:41	12:38	12:38
13:13	13:10	13:10
19:02	18:53	18:53

"התנת שבת בלמוד תורה, ושגשג שבת" מספר "אורות מרומי"
 * ומרן זצוק"ל היה מרבה ומסופר בלימוד התורה בשבת קודש יותר משאר ימות השבוע, ובמשך כמה שנים זכותי ללמוד עמו בלילות שבת במשך כל הלילה, והיה אומר שהלימוד בשבת קודש יש לו הארה וסייעתא דשמיא מיוחדת המשפיעה על לימודו בכל ימות השבוע. וכשבאו לפניו שאלות חמורות בהלכה, היה מעיין בדברים בשבת קודש במשך שעות ארוכות, ונושא ונותן בדברי רבותני הראשונים והאחרונים, ואחר צאת השבת היה מעלה על הכתב את אשר העלה בעינו בשבת.

העלון לרפואת חמי וחמתי שלום בר שמחה ומרים בת רחל מנשה בר דוד וברוריה הרופח להקדיש את העלון או חלקו בטל... 052-5079555

"השופר ומסרין"

הרמב"ם בהל' תשובה פרק ג' הלכה ד': אע"פ שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב רמז יש בו כלומר עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם והפשו במעשיכם והזרו בתשובה וזכרו בוראכם. אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושונים כל שנתם ומחשבתם אשר לא טובה. לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה כאילו הצינו זכאי ונציו חייב. וכן כל העולם הצינו זכאי ונציו חייב.

המא המא אחד הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף הובה וגרם לו השחתה. עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה שנאמר: "וצדיק יסוד עולם" זה שצדק הכריע את כל העולם לזכות והצילו, ומפני ענין זה נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצוות מראש השנה ועד יום הכיפורים יותר מכל השנה. ונהגו כולם לקום בלילה בעשרה ימים אלו ולהתפלל בבתי כנסיות בדברי תחנונים ובכיבושין עד שיאור היום. עכ"ל הרמב"ם ז"ל. משמעות הדברים הנפלאים של רבנו אומרים למעשה שקולות השופר יש להם מסר ומשמעות להעיר לבבות לקראת ימי הדין. מה שצריך ביאור והבהרה זה ההקשר שבין המסר של השופר לעורר אותנו לתשובה ולחשבון נפש, לבין ההמשך שאומר "לפיכך צריך כל אדם לראות עצמו כל השנה כולה כאילו הצינו חייב ונציו חייב וכו'... לפיכך זה נתינת טעם לדברי ההתעוררות שנאמרו לפני כן, וכי מבלי שאדם יראה עצמו כהצינו זכאי ונציו חייב אין בכוחו של שופר להעיר אותנו לתשובה ולמעשים טובים, ולמה הרמב"ם קושר שני הנושאים זה לזה?

והנכון הוא שמפני שתי גישות וסיבות קטניות האדם לא מתעורר לחזור בתשובה ולתקן ולשפר דרכיו או מפני שהוא שוקט על שמריו והושב שאצלו הכל שפיר הכל תקין פחות או יותר ובאמת מדובר באדם השומר תורה ומצוות, והושב שתשובה וכדו'... וקוקה רק לאדם הרחוק מתורה ומצוות, או אדם שהתדרדר לשפל המדרגה הרוחנית והחברתית והוא מיואש מעצמו ומדרכו וסבור שהוא במצב כזה שלא תועיל לו תשובה ואינה יכולה להועיל לו כבר בגני השפיל הנורא בו הוא שרוי, עלינו לדעת ששתי הגישות והמחשבות האלה הן פסולות וממחשבות היצר הרע כדי להדיח האדם ולייאש אותו מלתקן דרכיו ולחזור בתשובה, או להשרות עליו רוח של סיפוק עצמי ולהרדים אותו רוחנית כדי שלא ישפר דרכיו ומעשיו.

ולכן הרמב"ם קושר שני הנושאים כדי שהשופר ישמיע לכל אחד המסר שלו, כי אם האדם יראה עצמו כאילו הצינו זכאי ונציו חייב, או השופר אומר לנו אתה אם ישר בעיניך – אינך אלא הצינו זכאי, והייב להשלים לשפר ולתקן, ואתה שבעיניך ח"ו חייב, אינך חייב לגמרי, והימים האלה מסוגלים לעזור לך ע"י השופר המעורר לעלות במדרון ולהתעלות להשלים ולתקן המעוות. ועל זה נאמר בגמ' על הפסוק "תקעו בחדש שופר" שופר אותיות "שפרו". מעשיכם, הודש "חדשו" מעשיכם, ז"א שהשופר מדבר לזה החושב שהוא בסדר, שפרו, ניתן תמיד לשפר ולהשתפר, ולזה החושב שהוא בשפל, "חדשו" מעשיכם אפשר להודש ולהתחדש ולהיות כבריה חדשה ע"י תשובה אמיתית. ולכן אין השופר משמיע רק קולות, אלא מעביר מסר רוחני לכל אחד לפי דרגתו ומצבו.

יהי רצון שנוכח לשמוע קול שופרו של משיח צדקנו. שנה טובה ומבורכת.

photo.net & more

"אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלהים"
יש לפרש בדרך רמז, כי כידוע שכאשר עם ישראל מאוחדים ואוהבים אחד את השני ומוחלים אחד לשני, גם השם יתברך מתנהג אתם בחסד וברחמים. וידוע ש"השם" זה מדת הרחמים, ו"אלקים" זה מדת הדין, וכאשר עם ישראל יהיו מאוחדים ויכלו להתייצב לפני השם יתברך גם בשעה ששולטת מדת הדין, כי מדת הדין תתהפך למדת הרחמים.

וזהו שאומר הכתוב: "אתם נצבים היום כולכם", אם תתייצבו כולכם יחד ותהיו מאוחדים, אז: "לפני ה' אלהים", דהיינו תוכלו להיות לפני השם יתברך בין כשהוא במדת הרחמים ובין כשהוא במדת הדין, כי כשיראה השם יתברך שאתם מתנהגים באהבה ואחווה שלום ורעות, יקום מסטא דין וישב על כסא הרחמים.

"אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלהים ראשיכם שבטאים זקנים ושוטרים כל איש ישראל"
תמיד היה משה מדבר תחילה אל הנשיאים ואחר כך אל בני ישראל (רש"י) בתחילת פרשת מטות) ואילו כאן פנה משה במישרין אל כל בני ישראל, כפי שנאמר לעיל (כט, א): "ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם", ולא פנה אל הנשיאים לחוד.

על כן אומר משה: "אתם נצבים היום כולכם" - ואין הבדל ביניכם ובין הנשיאים, משום "לפני ה' אלקיכם" - שאנתם נצבים לפני השם יתברך ואין אנו יודעים אפוא להבדיל, מי יותר חשוב ומי פחות חשוב בעיניו, יתכן מאד כי זה שמוחזק בעיניו וראש ונשיא, פחות חשוב הוא בעיני שמים מזה שמוחזק בעיניו לסתם יהודי פשוט. בשמים קיימים חשבונות אחרים לחלוטין ואפשר כי באמת "עליונים למטה ותחתונים למעלה".

"ראשיכם שבטאים זקנים ושוטרים"
כל אלה אינם אלא מנקודת המבט שלכם, כפי שרואה האדם מבחוץ. אולם לגבי השם יתברך אפשר שאין הדברים כך כלל וכלל. לפיכך, שעה שאתם נצבים "לפני ה' אלקיכם" - הרי אתם שווים כולכם זה לזה - "כל איש ישראל"...

וזהו גם הכוונה שבפסוק (איוב ג, יט): "קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדוניו", שם בעולם העליון, מתברר מי היה באמת "קטן" ומי היה באמת "גדול", ושם גם יתכן כי "ועבד חפשי מאדוניו" - אדם המוחזק כאן לעבד, שפל, ונבזה, הנהו באמת יותר חפשי מזה שמוחזק כאן לאדון...

ובהקשר לכך היה אומר הרבי ר' בונם מפשיסטה: מן ההלכה צריך כל אדם ללמוד, לבל יחזיק טובה לעצמו ולבל יתגאה בכך, שמוחזק הוא בעיני הבריות לצדיק גדול או לתלמיד חכם, שכן יתכן מאד כי בעיני שמים הפשוט שבבני ישראל גדול הדימו.

שהרי הלכה היא, לענין שפיקות דמים: "יהרג ואל יעבור" - שאם אומרים לו לאדם מ"שאל: הרוג את חברך ואם לא - תיהרג אתה, עליו למסור עצמו להריגה ואל יהרוג את חברו, לפי שאומרים

לו: "מאי חזית דדמא דידך סומק טפי" - מנין לך שדמך חשוב ואדם יותר בעיני שמים, אולי דמו של פלוני חשוב ואדם יותר.
ובכן, אם יאמרו לך לצדיק וגאון ששמו מפורסם בכל העולם כגדול הדור, כי יהרוג יהודי פשוט והדייט - הרי לפי ההלכה יהא עליו ליהרג ולא להרוג את הלה, מפני אותו חשבון: אולי דמו של הלה חשוב יותר בעיני שמים. הרי אפוא מכאן ראייה ברורה ביותר, כי הגדלות בעולם הזה אין לה כל חשיבות מכרעת, וכי למעלה במרום קיימים קני מדה ומאוננים אחרים לחלוטין כדי למדוד ולשקול גדלות ושלמות...
"ויזור אף ה' בארץ ההיא להביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר הזה ויתשם ה' מעל אדמתם"
יש להבין מדוע בתחילה כתוב שהכעס היא על הארץ להביא עליה את הקללה, ואילו בפסוק שלאחר מכן כתוב "ויתשם ה' מעל אדמתם" וכי, דהיינו שהקללה היא על מפייה התורה.

ונראה לתרץ על פי דברי רבותינו במדרש (איכה רבתי ד, טו): "אמר להם: מומר אני ששפך הקדוש ברוך הוא חמתו על העצים ועל האבנים ולא שפך חמתו על ישראל", וזהו שכתוב: "ויצת אש בציון ותאכל יסודותיה".
נמצינו למדים שפעמים רבות מחמת רחמנותו של השם יתברך, אין מהרה הוא להפריע מבניו שטרן מן הדרך הטובה, אלא שופך חמתו על עצים ועל אבנים.

ולפי זה יבואר הכתוב שלפנינו שבתחילה כתוב: "ויחר אף ה' בארץ ההיא להביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר הזה", דהיינו ששופך חמתו על עצים ועל אבנים, ומחכה וממתין בורא עולם שגם אותם שטרן מן הדרך הטובה, ישובו בתשובה שלמה, אבל לאחר שמשכיכים בסורם, אזי מתקיים חלילה הפסוק שלאחר מכן: "ויתשם ה' מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול".

"הנסתרות לה' אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת"
הגאון רבי יהוסף קונקי זצ"ל פירש את הפסוק בדרך זו. הנה לא נכתבו שטר מצוות בתורה כי אם בכיבוד אב ואם שהיא מצוה חמורה, ובשילוח הקן שהיא מצוה קלה. והשטר הנכתב הוא שווה "למען ייטב לך והארכת ימים".

וזהו שאמר הכתוב: "הנסתרות לה' אלקינו", כי הוא יודע שכרן של מצוות, "הנגלות" הן שתיים. אחת "לנו" שהיא מצות שילוח הקן, ואחת לבנינו שהיא מצות כיבוד אב ואם, והיא חמורה שבחמורות וקלה שבקלות, ונכתב שטר שיה. והטעם - "לעשות את כל דברי התורה הזאת", כי כיון ששטר המצוות נעלם, ומצינו ששילוח הקן שכרה שווה לשטר הנכתב אצל כיבוד אב ואם, זה יחייב לעשות את כל דברי התורה הזאת", שאין אנו יודעים מתן שכרן של מצוות, וצריך לקיים את כולם.

הלכות יוסף ורחל

זהירות בתפלת המנחה, ואמירת החזרה בתפלת המנחה, ואיסור אכילה ושאר דברים שאסור לעשותם בשעת המנחה ההלכות מספר "הלכה ברורה" להרה"ג דוד יוסף שליט"א

דין דברים שאסור לעשותם קודם מנחה

ולדעת רבים מרבנותינו הראשונים ומרן השלחן ערוך, יש להחמיר בכל הדברים הנ"ל החל מחצי שעה קודם זמן מנחה גדולה, ומכיון שזמן מנחה גדולה מתחיל חצי שעה אחר הצות היום, (ראה להלן סימן רלג), יש להחמיר בכל הדברים הנ"ל החל מחצות היום עד שיתפלל מנחה.

ולשיטתם יש להחמיר שלא לאכול אפילו סעודה רגילה אחר הצות היום עד שיתפלל מנחה, וכל שכן שאסור לאכול סעודה גדולה אחר הצות היום, ורק מעימה בעלמא מותרת קודם תפלת מנחה, (ועיינן להלן סעיף ז' מה נקראת סעודה גדולה, ושם נתבאר שסעודה רגילה היינו סעודה של יותר מכביצה פת שאדם רגיל לאכול בביתו. ולהלן סעיף יח יבואר מה נקראת מעימה).

וכן יש להחמיר לשיטתם שלא להסתפר החל מחצות היום קודם שיתפלל מנחה אפילו תספורת רגילה, וכן שלא להכנס למרחץ אפילו נכנס להזיע בלבד, וכן שלא להכנס לבורסקי אפילו נכנס רק לבדוק העורות, וכן לדון דין אפילו רק לפסוק הדין.

ויש ראשונים הסוברים שלא אסרו חכמים מחצות היום אלא סעודה גדולה, וכן בתספורת לא אסרו אלא תספורת גדולה שהיא כמעשה אומנות, וכן בשאר דברים לא אסרו מחצות היום אלא באופן שהוא דבר גדול, ויש לחוש שמא ימשך וישכח מלהתפלל, אבל סעודה רגילה ותספורת רגילה וכיוצא בזה לא אסרו אלא החל מחצי שעה קודם זמן מנחה קטנה, דהיינו שלש שעות זמניות קודם הלילה.

ויש אומרים שסעודה רגילה ותספורת רגילה וכיוצא בזה מותרים אפילו אחר תחלת זמן מנחה קטנה, ולא אסרו חכמים אלא סעודה גדולה ותספורת גדולה וכיוצא בזה החל מחצות היום. ויש אומרים להיפך, שסעודה גדולה ותספורת גדולה וכיוצא בזה מותרים סמוך לזמן מנחה גדולה, ולא אסרו אלא סמוך לזמן מנחה קטנה, וסמוך לזמן מנחה קטנה אסור לאכול אפילו סעודה רגילה ולהסתפר תספורת רגילה וכיוצא בזה.

מסקנת ההלכה לענין סעודה קודם מנחה

1. מנהג העולם להקל לאכול סעודה רגילה שאוכל בה פת אפילו יותר מכביצה אחר הצות היום קודם שיתפללו תפלת מנחה, ואף הספרדים ועדות המזרח נהגו להקל בזה כל שעדיין לא הגיע זמן הסמוך למנחה קטנה, (דהיינו עד סוף תשע שעות מהיום), וסמכו על כך שיש להם זמן קבוע שרגילים בכל יום ללכת לבית הכנסת ולהתפלל מנחה סמוך לערב, או שיש שם אדם אחד שישמור עליו בשעה שאוכל ויזכירנו להתפלל מנחה. ואם אפשר להתפלל מנחה גדולה קודם שיאכל סעודה רגילה, עדיף לעשות כן, כדי לחוש לדעת מרן השלחן ערוך שפסק להחמיר שלא לאכול אפילו סעודה רגילה קודם שיתפלל מנחה. ומכל מקום אין להקל בזה למנהג הספרדים אלא קודם שהגיע הזמן הסמוך למנחה קטנה.

אמרות יוסף ורחל

"לא בשמים היא"
החווה מלובליץ היה מפורסם בחזונו הנבואי, ורבים באו להתייעץ עמו גם בענייני פרנסה פשוטים. פעם בא אליו קצב, ושאל אם לשהוט את בהמותיו או למכור, חשש שמא יימצאו טרפה. הצדיק הורה לו לרשום את רשימת בהמותיו ולציינו את סימניה של כל אחת ואחת.
בשהוגשה לו הרשימה, החל להכריז: "זו בשרה, זו טרפה" וכך הלאה. בשהגיע לבהמה אחת אמר: "זו איני יודע".

שאלוהו לפרש הדבר, והשיב הצדיק:

"בבהמה זו תימצא שאלה ויביאה לפני הרב, ואיני יודע איך יפסוק הרב, שבן תורה לא בשמים היא"